

Родина – маленька держава, що потребує любові, віри і добра

Уперше ми зустрілися з Марією Франків наприкінці листопада минулого року в кабінеті магнітно-резонансної томографії Клінічної лікарні Львівської залізниці, де вона працює рентгенлаборантом. У розмові я дізналася, що кількома днями раніше Марії Миколаївні у мерії Львова вручили державну нагороду "Мати-героїня". Відверто кажучи, приємна і спілкуванні, доброзичлива і привітна 38-річна жінка аж ніяк не виглядала на матір п'ятих дітей. Коли я сказала про це Марії Франків, вона щиро усміхнулася і додала: "Однокурники найстаршого сина Остапа кажуть, що поруч із ним я виглядаю, як старша сестра". Згодом, коли спілкувалася із подружжям Франківих, я зрозуміла, що секрет молодості та щастя, які випромінює ця жінка, криється у великій сім'ї, де панують злагода, мир і любов.

Свою професію Марія обрала за прикладом мами Мирослави Черниш, яка зараз працює рентгенлаборантом у кабінеті мамографії Центру здоров'я жінки Клінічної лікарні Львівської залізниці. А якщо додати, що брат Марії Юрій Миколайович – машиніст-інструктор локомотивного депо Львів-Захід, то цілком можна вважати їхню родину залізничною. Адже Марія (тоді ще Черниш) закінчила медичне училище Львівської залізниці і пішла працювати за дуже складним напрямком – в реанімаційне відділення відділкової лікарні на вул. Федьковича у Львові, хотіла здобути важливий досвід рятування життя людей. Тут від досвідчених лікарів почерпнула багато корисного, що стало їй у нагоді в подальшій медичній практиці та повсякденному житті. Пригадує, якось у супермаркеті літній жінці стало зле: закліла очі, зціпила зуби, із рота пішла піна. Люди довкола метушилися, не знали, що робити. Поки приїхала "швидка", Марія надала жінці кваліфіковану допомогу. І подібних випадків у її житті було чимало.

Зі своїм майбутнім чоловіком Любомиром Марія познайомилася, коли приїжджала на канікули до бабусі на Івано-Франківщину. Туди ж до родинного села приїжджав і Любомир. Часу на випробування почуттів було доволі, адже її суджений два роки служив в армії, а вона тоді була студенткою. Кожної суботи молоді приходили на переговірні пункти, щоб поспілкуватися по телефону. Після служби у війську Любомир Франків став студентом Івано-Франківської духовної семінарії, а невдовзі Марія і Любомир одружилися.

– Весілля наше було скромне, одружувалися ми в Рудному, де мешкають мої батьки, – згадує Марія Миколаївна. – Та масштаби весілля – не головне, найважливіше, що ми – знайшли одне одного.

У 1995 році у молодій сім'ї народився первісток Остап, але у семінарські роки Любомир міг приїжджати до дружини і сина, які мешкали в селищі Рудно, що біля Львова, тільки на свята, тож із пелюшок Марія виховувала сина самотужки. Щоправда, чимало турбот на себе взяла мати Марії.

У 1994 році Марія Миколаївна перейшла на роботу в Клінічну лікарню залізниці. Вісім років вона ретельно виконувала нелегкі обов'язки медсестри неврологічного відділення. І ось уже одинадцятий рік працює рентгенлаборантом

кабінету МРТ. Вона любить свою роботу, тож не дарма в лікарні її цінують як досвідченого фахівця, який кваліфіковано забезпечує процес обстеження пацієнтів, уважно ставиться до кожного з них.

Через три роки після народження Остапа, коли її чоловік уже отримав парафію у селах Раковець та Новосілки Пустомитівського району, Марія народила другого сина, якого на честь батька назвали Любомиром. Батьки сподівалися, що третьою дитиною буде донечка, та Бог знову послав сім'ї Франківих сина – Юрія, який народився через рік. А згодом із проміжком у два роки поспіль з'явилися на світ Дмитро і Мирослав.

Любомир та Марія згадують, що в їх родині теж було багато дітей.

– Особливо приємно, коли на великі християнські свята за столом збирається вся родина, як це було за нашого дитинства, – кажуть батьки. – Хоча й скромним тоді був стіл, але в хаті панувала атмосфера родинного тепла, доброти і радості.

Розповідаючи про свою сім'ю, подружжя наголошує, що прагне жити у гармонії з природою. Якщо Марія за своєю професією, образно кажучи, є лікарем тіла людини, то її чоловік – опікується людськими душами. Марія і Любомир стараються повсякчас сіяти у серцях своїх синів зерна мудрості та любові, дбають, щоб вони вирости добрими, чесними та корисними суспільству людьми. Діти бувають на літургіях і в храмі рідного селища, і на тих, які відправляє батько. Мати навчас хлопців берегти і гартувати своє здоров'я, дбає про те, щоб вони жили серед краси: на подвір'ї біля родинного будинку облаштувала клумбу, на якій вирощує чорнобривці, ромашки та інші квіти, а ще разом із чоловіком змайстрували тин в українському стилі – з глечиками та соняшниками. Оселю Франківих прикрашають створені Марією декоративні композиції.

Хлопці залюбки допомагають матері. Особливо люблять із нею кувари. Кожен має свій кухонний фартушок. Як усі українські чоловіки, сини люблять вареники з картоплею, сиром, капустою, але, погодься, що наліпити їх на сім осіб – це чимала праця. На допомогу у таких випадках приходять бабу-

ся. Звісно, внуки теж допомагають. А ще хлопці люблять налисники, самі їх насмажать і начинять сиром. І відбивні вдаються їм ніверку.

Разом із мамою сини готують її "фірмові" фруктові торти, серед яких незмінно вдалим та смачним є полуничний.

Удома діти створили живий куточок, де є акваріум з рибками та морська свинка. Якось молодші сини принесли додому маленького їжачка. Підгодували його молоком та овочами, щоб він зміцнів та набрався сил. У помешканні Франківих є собака та кішка, якими діти теж дбайливо опікуються.

Діти мають багато друзів у

селищі та у соціальних мережах. Двох комп'ютерів їм достатньо. Утім хлопці не засиджуються біля монітора. Усі захоплюються спортом, а прикладом у цьому є Остап, без котрого не відбувалися жодні спортивні ігри та турніри в школі й у Рудному. Він досяг успіхів у самбо. Брав участь у міських та обласних змаганнях, а нещодавно – у чемпіонаті України. Нині Остап – студент першого курсу Львівського університету фізичної культури, де навчається на кафедрі фізичної реабілітації. Тепер у нього з'явився ще один спільний з мамою інтерес – медична тематика. Любомир має чудовий слух і хороший голос.

Вчився грати на сопілці, а зараз опановує саксофон. Інколи співає у церковному хорі, де настоятелем є його батько, і за прикладом батька хоче стати священником. Юрій має потяг до лікування хворих тварин і, очевидно, буде ветеринарним лікарем. Дмитрик багато часу віддає заняттям у спортивному гуртку. Наймолодший син Франківих Мирослав закінчив третій клас. До речі, народився він на іменини святого Пантелеймона – покровителя медицини. Можливо, тому десятирічний Мирослав мріє піти маминою стежкою – стати медиком.

Родина Франківих любить подорожувати. Тож діти з нетерпінням чекають літніх канікул, щоб вирушити в Карпати, адже це улюблене місце відпочинку. Тут вони пізнають красу та історію рідного краю, насолоджуються чистим гірським повітрям і цілющою джерельною водою. Подружжя не раз долало карпатські вершини, разом із дітьми збирали на гірських галявинах гриби та ягоди, але найкраще в родині цей край знає старший син Остап, який разом із пластунами сходив усі гори від Івано-Франківщини до Чернівеччини.

Марія та Любомир із любов'ю розповідають про дітей – їхні характери, захоплення, успіхи. Батьки пишаються своїми хлопцями, а діти віддячують їм за тепло і турботу. Мабуть, саме так повинна виглядати щаслива сім'я, яка щоденним життям утверджує просту істину: щастя – не мета, а шлях, яким треба йти, долаючи життєві випробування та виклики, утверджуючи в сім'ї, у родині і в державі Любов і Добро.

Орися ТЕСЛЮК
Фото зі сімейного альбому сім'ї Франківих

Реклама

КРЕДИТ ЗА 2 ГОДИНИ!

СПОЖИВЧИЙ КРЕДИТ «ВИГІДНИЙ»

- ✓ до **100 000** грн
- ✓ **БЕЗ** прихованих комісій

СБЕРБАНК РОСІЇ

0 800 5 03 033**
www.sberbank.ua

*ЗАЯВКИ НА ОТРИМАННЯ «ТЕРМІНОВОГО РІШЕННЯ» ПРИЙМАЮТЬСЯ У РОБОЧІ ДНІ (З ПОНЕДІЛКА ПО П'ЯТНИЦЮ) ДО 16:00, ПРИ ЗГОДІ КЛІЄНТА СПЛАТИТИ ПІДВИЩЕНУ КОМІСІЮ.
**БЕЗКОШТОВНО ЗІ СТАЦІОНАРНИХ ТЕЛЕФОНІВ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ) АТ «СБЕРБАНК РОСІЇ», ЛІЦЕНЗІЯ НБУ №198 ВІД 12.10.2019Р. ВСІ ВИДИ БАНКІВСЬКИХ ПОСЛУГ.